

Сган. Искахъ. . . .

Пауг. (*Сжито*). Да, ште постоянствувамъ надъ тая истина, бугнисъ етъ калцибусъ, угибусъ етъ роетро!

Сган. Господинъ Аристотеле, можемъ ли се научи што ви е толкова расърдило?

Пауг. (*На Сганарела*). Най-праведната причина на свѣтътъ! Единъ простакъ поиска да ме убѣди въ предложение погрѣшено, страшно, ужасно, диво, безумно!

Сган. Могж ли го научи?

Пауг. О, Господинъ Сганареле, сичко се скончава днесъ! Цѣлъ свѣтъ пропадна въ общо растление, ужасна безираветвеность, обща злина владѣе на сѣкаде! Што можешъ очаква отъ хора, които не само не уважавхтъ великий и обожаемый Аристотель, но и пеуватъ, като смѣихтъ да противоречихтъ на свѣтитѣ догмати на философията!

Сган. Какъ!

Пауг. Нема нѣшто по-лоше, нѣшто по-страшно, по-ужасно, нѣшто което да иска удовлетворение отъ небето, отъ това да слушашъ да казвхтъ образътъ на една шапка!

Сган. Какъ, брате мой!

Пауг. Казвамъ че трѣбва да казваме видътъ, и никога образътъ на една шапка. Има, приятелю мой, голѣма разлика между видътъ и образътъ: понеже, образъ се казва външността на въодушевенитѣ прѣдмети; а пакъ видъ, външността на бездушнитѣ прѣдмети заради това трѣбва да казваме видътъ и никога образътъ на една шапка. (*Като се обзрихта отъ дѣто влезе*). Да, простаче! така трѣбва да казваме, така трѣбва да говоримъ, тия еж законитѣ на Аристотела въ свитъкътъ за сътворенията, страница 372, § 34.

Сган. (*на себе-си*). Чини ми се тоя синъ е полудялъ! (*На Пауграций*). Господинъ философе, оставете молиж ви на страна образътъ на шапката, и послушайте ме.

Пауг. Толкова ежмъ ядосанъ, штото достигамъ до нечувствителность!